

5-6. évfolyam

Vörösmarty Mihály: Tartson meg az isten...

Tartson meg az isten
Minden magyar embert,
Azután a többi,
Ha rosszban nem hevert.
Mert a gazemberért
Még vizet sem adok,
Gazt még földemben is
Többől kiszaggatok.
Végre tartson isten
Épségben bennünket.
Mert sok terhes munka
Kívánja kezünket.
Kezünk után legyen
Mezőnk virágzásban,
Büszkén mutathassuk,
Hogy szabad földünk van.
Jusson és maradjon
Termésünk díjából;
Igy osztozunk meg jól
Isten áldásából.

7-8. évfolyam

Vörösmarty Mihály: Vesztegeted felséges erőd

Vesztegeted felséges erőd holt nyelvre Barátom!
Nemzeti nyelvünket megveti éles eszed.
Vagy tám hátráltat valami, s nincs semmi reményed,
Aki deák nyelven verseid írogatod?
Képzeld oly katonát, ki Mársnak rettenetessen
Menykövező helyiről futna reménytelenül.
Mely alacson szivhez illik futásba keresni
Megmaradott éltünk romladozó javait.
O hát messze kerüld még most e gyáva halandók
Rosszul vélekedő s elhagyatott sziveket.
S hogy netalán ezt mondja Hazád: Te haszontalan ember,
Én nem ezért téged szültelek, hogy te henyélj.
Hozzad elől már félre vetett szándékokat ismét
S írd magyarul, ha magyar lenni szivedből akarsz.
Ezt javasolja Hazád, nyelvünk, javasolja Barátod,
Aki Vörösmarty névre születve akadt.

9-12. évfolyam

Vörösmarty Mihály: Zalán futása

részlet

Régi dicsőségünk, hol késel az éji homályban?
Századok ültenek el, s te alattok mélyen enyésző
Fénnyel jársz egyedül. Rajtad sűrű fellegek, és a
Bús feledékenység koszorútlan alakja lebegnek.
Hol vagyon, aki merész ajakát hadi dalnak eresztvén,
A riadó vak mélységet fölverje szavával,
S késő százak után, méltán láttassa vezérlő
Párducos Árpádot, s hadrontó népe hatalmát?
Hol vagyon? Ah ezeren némán fordulnak el: álom
Öldösi szíveiket, s velök alszik az ősi dicsőség.
A tehetetlen kor jött el, puhaságra serényebb
Gyermekek álltak elő az erősebb jámbor apáktól.
Engem is, a nyugalom napján, ily év hozza fényre
Már késő unokát, ki előbb a lányka mulandó
Szépségén függtem gondatlan gyermeki szemmel,
S rajta veszett örömem dalait panaszosra cserélvén.
Hasztalanul eget és földet kérlelve betölték.
Mégis az ifjúság háborgó napjai múltván,
Biztos erőt érzek: kebelemben nagyra kelendő
Képzletek villannak meg, diadalmas Ügekről,
S a deli Álmosról, s Álmosnak büszke fiáról,
Párducos Árpádról... Óh hon! meghallasz-e engem,
S nagyra törő tehetős fiaid hallgatnak-e szómra?
Megjön az éj, szomorún feketednek az ormok, az élet
Elnyugszik, s a fél föld lesz nyoszolyája; de engem
Fölver az elmúlt szép tetteknek gondja. Derengő
Lelkem előtt lobogós kopják és kardok acéli
Szegdelik a levegőt: villog, dörög a hadi környék.
Látom, elől kacagányos apák, s heves ifju levanték
Száguldó lovakon mint törnek halni, vagy ölni,
Zászlódat látom, Bulcsú, s szemem árja megindul.
Óh hát halljátok, ti hazának gyermeki! szómat,
Későn hangzik már; de magában hordja halálos
Harcok fergetegét, s hú a haladékony időhöz.